

עמירה דוידוביץ

עמירה מספרת שינדלר

עמירה היא אמנית מקומית המוצאת עצמה בתוך עולם של ניגודים וריבוי זהויות, כאשר היא דורשת מעצמה לתת ביטוי למולדת ולסביבה אליהן היא משתייכת, ובו בעת להביע את השקפת עולמה. זוהי בעיה להיות יוצר מחדש ומקורי בתחום בו בחרת, כאשר אתה מבקש מעצמך גם להבין ולבטא את מכאוביהם ושתיקותיהם של אחרים. אבל זוהי מציאות יום יומית של עמירה.

עמירה מספרת:

"לפני כשנה, בעת ביקורו השנתי של פרופ' סקוטניצקי בביתנו ראה ציור בו ציירתי תמונה של הלינה ושינדלר. "אני רואה שציירת את התמונה המפורסמת" אמר. כשהבעתי את פליאתי סיפר שהתמונה הזאת, שצולמה בפריס לאחר המלחמה במפגש של ניצולים מהרשימה עם שינדלר, התפרסמה במסגרת כתבה עיתונאית על שינדלר בעיתון Saturday Night Magazine ע"י העיתונאי הרברט שטיינהאוס. כשסיפרנו למשפחה על החדשה המרגשת סיפרה בת גיטתי שסבתא סיפרה לה בזמנו שמה שהיא ושינדלר מחזיקים בתמונה זו גלויה שהם שולחים להורים שנשארו בבלגיה ולא יכלו להגיע למפגש. נזכרתי שיש לי שקית של גלויות ישנות של המשפחה ששמרתי כשפינינו את הבית לאחר מותם של הורי בעלי. רצתי למעלה, חיפשתי ובסופו של דבר מצאתי את הגלויה - עם דרישת שלום מהלינה וכמה שורות בכתב ידו של שינדלר."

עמירה היא אמנית מגיבה, אמנית מספרת. היא אינה יכולה אחרת.

"העבודה שלי בפיסול נובעת מתוך תחושה חזקה שכך אני רוצה שהדברים ייראו. המון כבוד לחומר עצמו ושמירה על האופי. אני מאותגרת בכל פעם מחדש וחשוב לי כל פעם לשנות ולהתנסות ולא להתבסס על המוכר."

עבודותיה של עמירה עוסקות בקשר בין הנוסטלגיה וההיסטוריה בנוסטלגיה, הן מתארות דברים שאנו רוצים לזכור, ובהיסטוריה, הן מצויירות כדברים שאנו רוצים לשכוח. עמירה חיה ויוצרת במושבה יקנעם.

רפי ברביבאי
אוצר "חותם"
2007

דמויות, שם זמני

הלפיד